

El secret
del **contacontes**

Ximo Cerdà

Pròleg

Luxes que alguns no poden permetre's

Barri de Quersfolch, Boira
Octubre de 1883

Indefectiblement, tot aquell viatger que arribava per primera vegada a Boira tenia l'estranya sensació d'haver viatjat en el temps i en l'espai i haver sigut transportat a un lloc sorgit de la imaginació febril d'algun d'aquells escriptors quimèrics i visionaris que, des dels seus púlpits en periòdics, revistes i almanacs, s'atrevien a somiar altres mons i altres realitats.

Però Boira no era un somni, no. Boira era una ciutat molt real. La sempre bulliciosa, sovint caòtica i de vegades arrogant capital de Gran Egan. Inclús hi havia qui exagerava aquest fet i estenia la seua influència fins a convertir-la, de facto, en la capital mundial, tenint en compte la situació preponderant de la nació en el panorama geopolític internacional.

Tingueren raó o no, la veritat era que, a Boira, la vida era sempre frenètica. Durant el dia, el barri obrer es convertia en una olla bullint amb l'anar i vindre dels treballadors de les fàbriques, mentre que a la Ciutadella, el centre neuràlgic de l'activitat econòmica i empresarial, les decisions de jutges, advocats i analistes financers podien fer tremolar països sencers, concedir-los una prosperitat delicada i enganyosa, sempre depe-

ment dels capritxos de la totpoderosa metròpoli, o sumir-los en la més absoluta de les misèries. Com immensos leviatans d'acer, els vaixells de vapor solcaven les aigües cabaloses del Taflos rumb als confins més llunyans, mentre els enormes dirigibles, orgull de la nació, s'ensenyorien del cel amb altivesa.

No obstant això, si bé la visió d'un dia a Boira era capaç de subjugar l'ànim del viatger ocasional, no era menys cert que aquesta impressió arribava a la seua màxima expressió quan queia la nit. Llavors s'encenien els fanals de gas i esguitaven de la seua llum oscil·lant uns carrers negats d'una boira densa i turbulenta, imputable tant a factors atmosfèrics com a les emanacions de les fàbriques; els dirigibles es convertien en borroses estreles errants i s'activaven les balises làser que, encara que concebudes per a servir de guia i referència al trànsit aeri, pareixien transmutar-se en autèntiques fletxes que partien dels llocs més emblemàtics de la ciutat i s'elevaven fins a perdre's en un firmament fosc que, gràcies als esforços combinats de científics, tecnòlegs, nigromants i alquimistes, cada vegada era menys desconegut, però no per això menys misteriosos.

Era en aquells moments quan Boira es mostrava amb tota la seua esplendor, revestida de màgia i encant.

No obstant això, aquella nit, Devid Ebers no era capaç de percebre ni una mísera part d'aquell encant. L'única cosa que sentia era una feridora amalgama de tristesa, ràbia i dolor que pareixia enroscar-se a la gola fins a destrossar-lo per dins.

El cotxer va fer esclafir el seu fuet i va fer moure els dos formidables cavalls. En l'interior del vehicle, el so del trontoll de les rodes contra els empedrats del barri nord-oest de Boira, residència de les famílies nobles i acomodades, arribava fins a ell un poc amortit. Assentat enfront de Devid, son pare, Pol Ebers, comissari general dels Servicis Centrals de Policia de Boira, feia

gala en el seu rostre d'aquella expressió adusta i impenetrable que s'havia anat accentuant encara més a mesura que la malaltia de Carry, la seua esposa i mare de Devid, havia anat avançant fins al fatídic i inevitable desenllaç.

–No tardarem molt a arribar –va dir Pol, amb una veu en què era difícil identificar cap emoció, mentre clavava en Devid una mirada profunda–. Posa't bé la corbata. Portes el nuc tort.

Devid va assentir amb el cap i es va posar les mans al coll.

–Continue pensant que no feia falta que Devid vinguera amb nosaltres.

Qui havia parlat era el iaio de Devid, Grant Ebers, que estava assentat al seu costat. L'estampa que ofería aquell home era, com a mínim, peculiar. Alt, eixut i un poc desmanegat, lluïa unes patilles blanques i espesses que arribaven a ajuntar-se amb el mostatxo poblat traçant una corba contínua. Recolzava les mans sobre la cama mecànica; un model antic de coure, fusta i acer que, sens dubte, necessitava un recalibratge urgent, si es jutjava per la seua coixera cada vegada més acusada i els grinyols aguts que acompanyaven cadascun dels seus passos. L'ancià també pareixia cansat i abatut, però, així i tot, s'esforçava per somriure. Era un somriure trist i dolorit; però un somriure, al cap i a la fi.

–Que el Consell Regent oferisca una recepció especial com a homenatge a la memòria de Carry és un honor que està a l'abast de molt poques persones –va replicar Pol–. No seré jo qui ofenga els que tenen la responsabilitat de fer-se càrrec del destí de la nostra nació amb una absència tan evident.

–Per Déu, Pol –va insistir el iaio Grant–. És només un xiquet. Encara no ha complit els deu anys. De veritat veus necessari fer-lo passar per açò?

Pol Ebers va dedicar a son pare una mirada de reprotxe.

–La infància és un luxe que molta gent no pot permetre's.
Especialment un Ebers.

L'ancià va agitar el cap amb reprovació.

–No em dones lliçons sobre el que significa ser un Ebers.
Ho soc tant com tu. Potser més. I, en tot cas, des d'abans.

Pol va obrir la boca per a replicar, però la crida d'atenció del cotxer i la subsegüent desacceleració del carruatge els informava que havien arribat al seu destí, així que la resposta va morir inclús abans de nàixer. No obstant això, ni a Devid ni al iaio Grant els va passar desapercebut que Pol Ebers pareixia alleujat de tindre una excusa per a interrompre aquella conversació.

–Parquagh Manor, senyors –va informar el cotxer, una vegada va haver baixat del seu seient i obert la porta del vehicle.

Pol Ebers va mostrar la seua aprovació amb un gest mesurat.

–Estàs llest? –va dir, buscant a Devid amb la mirada.

I no, era evident que Devid no estava llest. Com havia d'estar-ho, quan no feia ni dues hores que havia vist la terra fosca i humida del cementeri de Hornet engolir lentament el taüt en què les restes de sa mare, la dolça i afectuosa Carry, reposarien per tota l'eternitat després de sucumbir a l'investida d'una malaltia cruel i inexorable que havia acabat per reduir-la a una mera ombra de si mateixa? Era possible estar preparat, després d'allò?

Per descomptat que no.

Però va assentir, de totes maneres.

I allò va paréixer bastar a son pare, qui es va enfundar el seu barret de copa alta, va comprovar que portava ben posada la levita i es va disposar a descendir del carruatge.

PRIMERA PART

El buit interior

–Per què està tot tan fosc, Filla de la Lluna? –va preguntar.

–Els començaments són sempre foscos, Bastian.

Michael ENDE, *La història interminable*

*Something has left my life,
and I don't know where it went to. [...]
All my dreams, it suddenly seems,
it suddenly seems,
empty.*

THE CRANBERRIES, *Empty*

1. Una punyada en la cara

*Acadèmia Milton, barri de Corm, Boira
Març de 1888*

En aquells moments feia la impressió que el temps avançava a colps, a xicotets espasmes.

Va contemplar la maniobra completa com una concatenació de passos diminuts, precisos, matemàticament perfectes, acompanyats cadascun d'ells per un so que li era unívoc. Zzzzp. Un moviment d'anticipació que partia de la cintura, travessava l'omòplat i arribava a la seua màxima excursió a l'altura del colze. Crrrp. Un puny que es tancava sobre si mateix, les molles dels dits clavats en la palma de la mà amb tanta força que emblanquia les articulacions de les falanges. Xxxt. Un arc semicircular amb un lleuger guerxament que tallava l'aire, buscant un camí lliure d'obstacles, i el destí del qual era la seua pròpia cara.

Tuddd.

El puny es va estavellar contra la superfície entre el pòmul esquerre i el nas.

L'impacte li va provocar una punxada de dolor agut i el va espentar cap arrere. Aquella llampada pareixia tindre la capacitat de fer tornar el temps al seu flux i velocitat acostumats. Devid va reprendre el control de la situació. Amb poc d'esforç,

va pivotar sobre la seua cama dreta per a mantindre l'equilibri i no perdre la verticalitat. Quan va estar segur que ho havia aconseguit, es va posar els dits a la cara i va percebre aquella sensació humida i viscosa.

Estava sagnant.

Un filet de sang li recorria el llavi superior abans de caure, gota a gota, sobre l'empedrat del pati de l'acadèmia.

Enfront d'ell, el rubicund Danglars el contemplava amb expectació, respirant pesadament sense abandonar la posició de guàrdia en cap moment. A pesar que havia sigut ell qui havia propinat el colp, cap observador extern hauria tingut cap dubte que era el més espantat dels dos. La següent reacció del seu oponent va acabar de deixar-lo desubicat per complet.

Devid Ebers havia començat a riure.

—Supose que ara és el meu torn —va dir. I en un moviment tan ràpid i inesperat com una detonació, es va abalancar sobre el seu contrincant com si, de sobte, s'haguera convertit en un animal salvatge.

El que va vindre a continuació va ser una autèntica pluja de colps. Una allau, ràpida i desaforada, en la qual els impactes pareixien generar-se a una velocitat superior que la del propi pensament.

—Mireu! —el crit va ressonar pel pati—. Ebers i Danglars s'estan calfant de valent!

Si bé fins al moment el nombre d'espectadors d'aquella pugna havia sigut més o menys controlat, en aquell punt tot se'ls acabava d'escapar de les mans. Prompte Ebers i Danglars eren el centre d'una multitud vociferant, entregada al violent espectacle.

—Vinga, Danglars! —corejava una aclaparadora majoria—. Pega-li una bona pallissa a eixe cregut!

La realitat, no obstant això, no podia ser més distinta per als dos contendents. Si bé en un primer moment el seu oponent s'havia esforçat per bloquejar les enèrgiques arremeses de Devid, molt prompte s'havia vist obligat a desistir de la seua intenció. Aquells colps pareixien provindre de totes parts. Era com si, d'alguna manera i quasi a un nivell subconscient, foren capaços d'intuir els punts més desprotegits i vulnerables.

–Arrea-li fort! –insistien alguns–. Encara pots guanyar!

Pareixia evident que la simpatia general estava més del costat del desvergonyat i buscabregues Danglars que del làcònic i hermètic Ebers, amb qui molt pocs dels alumnes de l'Acadèmia Milton podien jactar-se d'haver creuat més de cinc frases en tota la seua vida. Però el que també quedava clar era que aquella contesa no se saldaria amb l'anhelada humiliació del segon. Aquell s'havia tornat un combat desigual, i no pel poder físic dels adversaris. En realitat, Danglars quasi sobrepassava en un cap a Ebers, i el seu aspecte general era molt més fornit. Però, a diferència d'aquell, es barallava amb la contenció i el pensament d'algú que lluita a fi de demostrar la seua superioritat.

I Devid no.

Devid es barallava sense cap mena de restricció. Com si volguera acabar amb el seu contrincant d'una manera definitiva.

–Què dimonis està passant ací? –es va sentir cridar a la distància, darrere d'aquella muralla de joves vociferants–. Què és este aldarull?

Tots sabien el que significaven aquelles exclamacions. La remor de la baralla havia arribat a oïda del claustre de l'acadèmia. Era el moment de parar.

Però Devid pareixia tindre uns altres plans.

—Pareu! Esteu bojos? —el primer a arribar havia sigut Raimon DiGore, el professor de química i tecnologies alquímiques, un home d'aspecte corpulent i voluminós.

Prompte va aconseguir obrir-se pas fins al centre de la contesa.

—Deixeu-ho ja, maleït siga! —va dir, mentre s'introduïa enmig dels dos rivals.

La visió del professor irrompent en la lluita va tindre un efecte immediat sobre Danglars, que en l'acte va abandonar tot indici d'actitud hostil.

Però no sobre Devid.

L'últim colp, que s'havia generat amb l'objectiu de pegar Danglars en plena cara, es va trobar amb aquell obstacle inesperat i va acabar estampant-se contra la papada voluminosa de DiGore. Poc acostumat a rebre colps o a esquivar-los, el professor va perdre l'equilibri i es va estavellar sonorament contra el terra.

I llavors sí, Devid Ebers es va detindre en sec.

El silenci més absolut es va apoderar de sobte d'aquell pati. Ningú s'atrevia a pronunciar paraula. Per damunt d'aquell absolut mutisme, l'única cosa que es podia percebre eren els accelerats passos de la resta de professors.

—Raimon! —va exclamar Petyr Glenat, professor de ciències físiques i astrològiques, mentre s'afanyava a assistir el seu company—. Està vosté bé?

—Estic bé, estic bé —va dir DiGore mentre tractava d'incorporar-se. Va apuntar a Devid amb un dit que era tota una amenaça, i va afegir:—, però jo sé d'algú que haurà de donar moltes explicacions.

***

El despatx del doctor Ernst Cuber, rector de la prestigiosa i elitista Acadèmia Milton, era una sala noble, àmplia i lluminosa, ubicada en el pis més alt d'un pavelló la construcció del qual es remuntava a èpoques premedievales. De peus, enfundat en la seua fosca i sumptuosa toga cerimonial, el rector atalaiava per l'ampli finestral, donant l'esquena a Devid.

El silenci el va trencar un cruixit en el sistema de comunicació per fils.

–Rector? –va preguntar una veu femenina lleugerament tintada amb la textura de la fusta–. El comissari Ebers està ací.

–Faça'l passar –va respondre el rector sense immutar-se a penes.

La pesada porta de fusta de sequoia que donava accés al despatx es va obrir. Pol Ebers va entrar a l'estança amb pas precipitat, encara que sense abandonar en cap moment les formes.

–He vingut de seguida que m'ha sigut possible –va dir el nouvingut, al mateix temps que li dedicava al seu fill una mirada carregada de retret.

–Constata que la xarxa d'heliògrafs continua fent gala de la seua eficiència encimbellada –va comentar el rector, amb parsimònia, abans de girar-se.

–És més eficient ara que mai, després de l'última inversió feta pel Ministeri de Comunicacions. –Malgrat la seua educada resposta, estava clar que Pol Ebers no tenia cap intenció d'allargar aquella conversació. Va anar directe a la qüestió que l'havia portat fins allí.– Què ha passat esta vegada?

–El mateix que l'anterior –va respondre el rector–. I que l'anterior. I que l'anterior a l'anterior. Encara que, en esta ocasió, el nostre jove Devid no n'ha tingut prou amb descarregar la seua ira sobre els seus companys d'estudis.

–Què vol dir?